

Som en blix från klar himmel slog den ner...

Rätt i pannan, klockren träff och jag stapplade till, nästan tuppade av. Ett "ojoj" slank mellan mina läppar och jag släppte insexnyckeln jag hade i handen utan att ens reflektera över det. Den föll ner mot garagegolvet och klangen lät som kvardröjande toner från en så'n där triangel dom mindre musikaliska fick spela i skolan.

Jag vaknade till av klangen och insåg att garageporten var öppen, motorcykeln stod rättvänd och jag stod bredbent, som en cowboy beredd att dra sin pistol. Det som träffade mig i pannan spred sig nu över hela kroppen och jag kunde bara hjälplöst och villigt ta emot hela den längtan som nu sköljde över mig, från träffen i pannan ända ner i tånagelns yttersta ludd från strumpan.

Hojen var färdig, jag var hungrig, utsvulten, tokigt sugen på att köra en sväng.

Veckan innan hade jag hämtat hojen i djävligt nordvästra Österlen, där Måns, ja, han heter så, har vilat sina trötta (gaffel) ben under denna helvetiska säsong som i mannaminne kommer att stanna kvar som en rejält och överdriven vinter. Transporten hem var en transport, ingen speciell känsla, lite pirrigt och lite ovanligt men annars bara en transport. Hojen var ju inte fullt klädd. En del av det som saknades låg i garaget hemma och det var där som skruden skulle färdigställas.

Jag hade inte mer än lämnat Mölnlycke när jag fick syn på den första idioten. En herre i en SAAB 9.3 körde i högra filen mot motorvägen, vi passerade det sista

stoppljuset innan påfarten och jag låg i dödsvinkel för honom. Inom kort insåg jag detta eftersom mannen, som uppenbarligen drömde sig bort till en annan del av Köping alternativt varmare klimat än vad SAAB:en kunde åstadkomma, nu sakta började glida över till min fil.

Saken är den att det är min fil som går in i hans fil precis innan motorvägen så vad han skulle in i min fil att göra förstår jag inte. Han hade kanske mjölksyra i knäna... Eller så ville han åka i gräddfilen...

När jag insåg att han uppenbarligen inte ser denna vackra, tvåhjuliga skapelse som rullar elegant snett bakom honom fick jag äntligen prova mitt vapen i skarpt läge. Min vänstra tumme smekte knappen som med ett tryck skulle förändra hans dröm till ett realtidsinferno. Jag tänkte en tanke att låta honom komma närmare innan jag gav tjut, men förmodligen hade jag äventyrat min egen säkerhet.

Tummen tog sats från axeln, satsade allt och forcerade in knappen. Likt i en övertryckt vattenslang forsade strömmen genom kablarna ner till *Mein Herr Stebel*, som likt Ferdinand på julafton spärrade upp ögonen och gav hals. 139 dB stark signal kastades ut och landade rakt i nyllet på herr SAAB-chaufför som med uppspärrade ögon vred på huvudet med en hastighet som hade fått Major Kvist på I16:s regemente att tappa hakan.

I samma veva vrider karlskrället på ratten, tack o lov åt andra hållet, vilket i denna hastighet närapå tog honom till de sälla jaktmarkerna via den bergvägg som nu med brutal hastighet närmade sig vår presumtiva SAAB-likkista. Med återvunnen sans styrde han SAAB:en rätt och kunde fortsätta sin färd

framåt. Han kostade på sig att vinka till mig som ursäkt, vilket jag bara kunde acceptera med ett stort leende på mina läppar...

Men nu stod jag här, nån vecka senare, bredbent och beredd. Jag var bara tvungen att grensla hojen, köra iväg med den, växla, njuta, nästan skratta åt känslan.

Jag svänger ut och börjar rulla sakta ner för vägen då jag inser att... "Va' fan? Var e hjälmen? Har jag overall på mig?? Ojdå"... I iverm att köra iväg och njuta av hojen har jag glömt min utrustning.

Jag vänder, parkerar hojen, springer, passerar grannen med ett hurtigt hej, studsar in i huset och fullkomligt vråker på mig grejerna, är ute på gården efter 7,2 sekunder, passerar grannen, hejar igen och upptäcker att han fortfarande hejar för första gången, grenslar hojen och kör iväg då jag hör hans andra hej... Nuuu... nuu...

Den förlösande färden som bevisar att även jag kan skruva fast en och annan skruv genomförs utan några missöden, enbart njutning. Jag återvände till garaget, parkerade hojen och kunde inte låta bli. Jag pratade med Måns, berömde honom, hälsade honom välkommen hem och sedan sa jag, "Hejdå hojen, vi ses imor'n". Ord som för tankarna till en TV-serie, utan att jag ens försökt att kopiera det...eh... ja...

Alla skruvar satt där dom skulle och svängen blev lite längre än förberett.

Det är vår. Livet återvänder till oss som har legat i ide och nu är det säsong...

Så mina damer och herrar, Jag har inlett min säsong nu.

Jag är nöjd, lycklig, och glad.

Ett stort tack till Bolåsa-gänget, med Stefan Adler och Monika i spetsen för er gästfrihet under vintern. Go' öl...

Slipsen